

L. Savin: Útok „pátých kolon“: USA PŘIPRAVUJÍ NOVOU SÉRII „BAREVNÝCH REVOLUCÍ“

- CZ24 News | 4. prosince 2023

USA: Říkají tomu „čtvrtá demokratická vlna“

Mezinárodní centrum pro nenásilné konflikty se sídlem ve Washingtonu nedávno vydalo další příručku o barevných revolucích s názvem „*Fostering the Fourth Democratic Wave: A Guide to Counting the Authoritarian Threat* (Usnadnění čtvrté demokratické vlny: Průvodce bojem proti autoritářské hrozbě)“ [i]. **Toto centrum pokračuje v tradici zasahování do vnitřních záležitostí cizích států podle metody Gena Sharpa, Bruce Ackermana a dalších teoretiků protestních politických akcí a hnutí.** Je třeba poznamenat, že výkonným ředitelem tohoto centra je nyní Ivan Marovič, jeden z vůdců jugoslávského Otporu, který hrál klíčovou roli při svržení Slobodana Miloševiče.

Dalším důležitým detailem je, že zpráva byla vypracována ve spolupráci se Scofortovým centrem pro strategii a bezpečnost při Atlantické radě. A Atlantická rada, která je považována za nežádoucí a v Rusku je vlastně zakázána, je hlavním think tankem NATO ve Spojených státech, který vypracovává vojenská a politická doporučení pro členy aliance. Spoluautorem za Atlantickou radu byl Ash Jayne a spoluautorem za Centrum byl Gardy Merryman. A třetím spoluautorem je Patrick Quirk z Mezinárodního republikánského institutu, další nežádoucí organizace v Rusku. Jak je však uvedeno v úvodu dokumentu, **na přípravě příručky se podíleli členové zvláštní pracovní skupiny, v níž byli zástupci Open Society Foundation George Sorose, National Endowment for Democracy, Freedom House, Alliance of Democracies Foundation a řady dalších center a organizací, které se již řadu let zabývají podněcováním povstání, iniciováním státních převratů a podporou protivládních kampaní po celém světě, pokud to bylo v zájmu Spojených států.**

Mimochodem, v předmluvě takové zásahy zdůvodňují tím, že údajně bezpečnost USA a jejich demokratických partnerů (tj. satelitů) závisí na stavu demokracie ve světě.

A protože existují země odlišné od USA, které jsou označovány za autoritářské či dokonce diktátorské, je třeba změnit tamní mocenský režim, tj. provést státní převrat rukou občanů týchž zemí. Doslova ve třetí větě se píše, že „diktátorské režimy v Číně, Rusku, Íránu a Venezuele a mnoha dalších zemích jsou stále represivnější“. Jako obvykle autoři mlčí o svých spojenech, jako jsou autokracie na Blízkém východě (například Bahrajn, kde byly po arabském jaru všechny protesty brutálně potlačeny a mnoho jejich účastníků odsouzeno k trestu smrti).

Spojené státy považují svůj vlastní demokratický systém za hrozbu, protože podle nich „autoritářské vlády“ kvůli jeho otevřenosti údajně podkopávají jeho instituce, ovlivňují rozhodování a manipulují s informacemi. Kromě toho mnohé „demokracie“ zažívají krizi legitimacy. Druhé tvrzení je jistě pravdivé, neboť kolektivní Západ dlouhodobě používá represivní autoritářské metody a národy nejsou zapojeny do politických procesů a jsou fakticky vyloučeny z vládnutí (například komisaři Evropské komise, která určuje hlavní agendu zemí EU, nejsou voleni prostřednictvím lidového hlasování).

Cílem této příručky je vytvořit takzvanou čtvrtou demokratickou vlnu, aby se když ne zničily, tak alespoň omezily takzvané „autokratické režimy“, tedy státy, které USA označují za „hrozby“.

Tento přístup je založen na různých hnutích tzv. občanského odporu. Autoři se domnívají, že v dějinách existují určité cykly vzestupných tendencí k demokracii a jejich zvratu. Poslední třetí vlna probíhala v letech 1974 až 2006. Nyní podle jejich názoru nastal čas pro nástup čtvrté vlny, kterou by americké úřady měly všemožně podporovat.

Dokument obsahuje doporučení pro vládu USA a její partnery, která jsou rozdělena do tří tematických oddílů.

První blok obecně popisuje potřebu rozšířit úsilí o podporu tzv. hnutí odporu, tedy „pátých kolon“ v jiných zemích. Demokracie má být povýšena na klíčový národní zájem.

Vláda USA by měla z podpory demokracie učinit ústřední faktor při rozhodování o zahraniční politice. Prezident by měl nařídít národním bezpečnostním agenturám a poradci pro národní bezpečnost, aby při všech zásadních zahraničněpolitických rozhodnutích zvažovali důsledky pro demokracii. Kromě toho by měl prezident vydat národní bezpečnostní strategii nebo směrnici na podporu demokracie v zahraničí. Taková směrnice by vyslala spojencům USA a autoritářským režimům silný signál, že Spojené státy jsou odhodlány podporovat demokracii v zahraničí.

Evropská unie a další demokratické vlády by měly podniknout podobné kroky, aby zajistily, že podpora demokracie a boj proti autoritářství budou reflektovány jako klíčové národní zájmy.

Dále se hovoří o investicích do nových možností a koordinace podpory pátých kolon. Odkazuje na vládní agentury, Kongres USA, ministerstvo zahraničí a USAID, které vyvíjejí vhodné mechanismy na podporu „svých“ a trestání „cizích“. Vyzývá také ostatní vlády k vytvoření zvláštních fondů a podpoře nevládních organizací. Dále se poukazuje na důležitost vypracování nových vzdělávacích zdrojů a příruček pro budoucí povstalce, jakož i na podporu na úrovni legislativních iniciativ a postupů. Uvádí se zapojení diplomatických služeb do pomoci příslušným hnutím a podpora nezávislých médií na mezinárodní i místní úrovni. Ve skutečnosti ovšem nejde o nezávislá média, ale o média závislá na západních narativích a financích, která pomáhají šířit propagandu na míru.

Druhý blok souvisí s rozvojem nového normativního rámce nazvaného Právo na pomoc (R2A). Ten připomíná nechvalně známou doktrínu „Odpovědnost za ochranu“ (R2P), kterou západní země kdysi rozšířily i na OSN. Pod jejím krytím USA zasahovaly na Haiti a v Jugoslávii, bombardovaly Libyi a dodávaly zbraně a vybavení bojovníkům v Sýrii.

Blok tvrdí, že právo na suverenitu není absolutní, takže pokud „autokraté upírají svým obyvatelům právo na sebeurčení a nadále porušují lidská práva představuje to příležitost pro stupňující se formy intervence na ochranu a obnovu práv obyvatelstva“.

Když však kyjevský režim toto právo svému obyvatelstvu upíral a potlačoval vůli lidu a Rusko zasáhlo na ochranu jeho práv, Západ to z nějakého důvodu označil za „neoprávněnou agresi“ nebo „anexi“. Podobné příklady existují i v jiných zemích. A nejnovějším příkladem je podpora Izraele ze strany USA při potlačování palestinského odporu.

Opět tedy vidíme další dvojí metr. Jak vidíme z mnohaletých zkušeností, existuje pouze jedno jasné kritérium toho, co lze z pohledu USA rozumět pod pojmem „demokracie a lidská práva“: pokud je vláda dané země loajální Washingtonu a podporuje politiku USA, pak si může se svým obyvatelstvem dělat, co chce, a dokonce přijímat americkou pomoc na represe. Pokud vláda prosazuje vlastní politický kurz a dokonce se odváží kritizovat USA, pak i ty nejnepatrnější události v dané zemi, i kdyby šlo o banální kriminální delikt, bude Washington považovat za porušení lidských práv a porušení základů demokracie.

Tento obojetný přístup se potvrzuje v části věnované otázkám a odpovědím. Na otázku, jak by měla být v zahraniční politice vyvážena podpora občanského odporu v jiných zemích s národními zájmy USA, se uvádí, že neexistuje jednoznačná odpověď a že nejdůležitější je kontext.

Uvádí se však, že obchodní a bezpečnostní spolupráce nemusí nutně vylučovat účinnou přímou či nepřímou podporu občanské společnosti. Zde lze připomenout, jak USA přivíraly oči nad svržením vládců, kteří byli po mnoho let jejich strategickými partnery, jako byl například Husní Mubarak v Egyptě během arabského jara.

Třetí blok hovoří o posílení „demokratické solidarity“ s cílem vyvinout tlak na „represivní režimy“. Jde o logické pokračování předchozích dvou bloků na mezinárodní úrovni, včetně G-7 a možného vytvoření aliance D-10 (kdo do ní bude patřit, není specifikováno). Jde o koordinaci sankcí a vytváření různých tribunálů k zastrašování ostatních států. Jde však také o vojenský vliv. Především se hovoří o mezinárodních kontaktech armády a jejím výcviku a praxi v západních zemích. Jinými slovy, je zde jasný náznak angažování vlastních naverbovaných agentů v různých zemích. Řada příslušníků pořádkových sil, kteří prošli výcvikem ve Spojených státech, totiž později připravovala státní převraty nebo se jich účastnila. Například při pokusu o svržení Rafaela Correi v Ekvádoru v roce 2010.

V západních zemích prý také rozvíjí formální vojenské strategie s cílem aktivně a trvale uplatňovat vliv na mezinárodní úrovni. I když zde se původní pojem demokracie zjevně rozměňuje. Tento trend může být velmi nebezpečný a ve skutečnosti otevírá dveře vojenským intervencím zemí NATO proti státům, které se nebudou schopny bránit jejich agresi.

Mimochodem, příručka vybízí nejen k nejrozličnějším sankcím a nátlaku, ale také ke kybernetickým útokům na vládní infrastrukturu cílových států. Zároveň Západ neustále křičí na odhalení nějakých podezřelých botů nebo zasahování do volebních procesů, pokud si všimne kritických výroků kohokoli na sociálních sítích.

V této linii prosazování digitální diktatury Západu pokračuje i nedávno založené kybernetické fórum NATO [ii].

Mezitím v říjnu jiná organizace, Eurasia Group Foundation, představila poměrně zajímavou zprávu o názorech na zahraniční politiku USA [iii].

V ní se uvádí, že „americká výjimečnost je přesvědčení, které zastávají představitelé celého politického spektra, ale více ho zastávají republikáni než představitelé jakékoli jiné politické příslušnosti. Přibližně 90 % republikánů věří, že Spojené státy jsou výjimečné kvůli tomu, co udělaly pro svět (24 %), nebo kvůli tomu, co představují (66 %). Pouze 10 % se domnívá, že jejich země není výjimečná.

Naproti tomu tři čtvrtiny demokratů a nezávislých si myslí, že Spojené státy jsou výjimečné kvůli tomu, co udělaly (24 % a 23 %), nebo kvůli tomu, co představují (obojí 54 %), a téměř čtvrtina si myslí, že země je průměrná (22 % a 23 %).“

To vysvětluje bezostyšnost, s jakou se USA vměšují do záležitostí jiných zemí a pod řečmi o demokracii organizují krvavé převraty a další intervence, a plány do budoucna (projekt „dekolonizace Ruska“, který zahájily již v roce 2022) [iv]. Ačkoli USA v tomto směru nedosáhly žádného zřetelného pokroku, je nepravděpodobné, že by v budoucnu upustily od svých pokusů rozložit Rusko pod jakoukoli záminkou.

Je pravděpodobné, že v plném rozsahu nebo částečně budou doporučení navržená v této příručce vládou USA přijata. To znamená, že bychom měli být připraveni na nové provokace a pokusy o vnější

ovlivňování vnitropolitické situace v Rusku, zejména v předvečer a během voleb v roce 2024.

Odkazy:

[i] www.nonviolent-conflict.org

[ii] www.euractiv.com

[iii] egfound.org

[iv] www.csce.gov

AUTOR: Leonid Savin

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news